

173. איגרת אל הנשיא רונלד רייגן, וושינגטון

ירושלים, 24 במאי 1982

נשיא נכבד, ידיד יקר,

אני מודה לך מעומק לבי על מכתבך מיום 22 במאי 1982.

הריני מקבל בתודה את הזמנתך הנדיבה לבקר, אני מקווה יחד עם עליזה, בבית הלבן ב-21 ביוני. אני מצפה לדיונים המפורטים על הבעיות הניצבות בפנינו בעולם, באזורנו, ביחסינו הדו-צדדיים וכו'. אני בטוח כי אלה יהיו דיונים ידידותיים ופוריים ביותר, כיאה ליחסים שבין שתי ארצותינו ובין שנינו.

ואולם מאחר שביקורי אצלך ייערך בדיוק בעוד ארבעה שבועות, חובתי היא לומר לך, ידיד יקר, שאין ביכולתי לחזות מה עשוי להתרחש מעתה ועד אז במאבקנו הקבוע להגנה עצמית נגד הטרוריסטים הערפאתיים.

שיקולינו בנוגע לארצות הברית הם שניים:

1. איננו רוצים להפתיעכם.

2. איננו רוצים שארצות הברית תהיה מעורבת בהחלטתנו בדבר מבצע צבאי, העלול להיות בלתי נמנע

לחלוטין, פן תאשמנה אתכם כמה ארצות כמה שהן מכנות 'קנוניה' עם ישראל.

לכן, מוצאים אנו את עצמנו בדילמה, אשר אותה אני חייב לתאר בפניך בכנות גמורה: כמה זמן יכולה אומה לחיות תחת איום מתמיד באלימות? אינני מתכוון לאיום פוטנציאלי או תאורטי, כמו האיום שבטילים בין-יבשתיים נושאי ראשי חץ גרעיניים, המיוצרים על מנת שלא ישתמשו בהם, אלא לאיום אקטיבי, כמעט יום יומי, המלווה במוקשים, בפצצות, בחומרי חבלה, בחדירות וכן הלאה.

כמה זמן יכולה אומה לחיות כשאוכלוסייתה האזרחית חשופה יום ולילה להתפרצות אפשרית של הפגזה ארטילרית?

את ענייני יציג בפניך ובפני יועצריך שר הביטחון שלנו, מר שרון, ואנחנו נמתין כמובן עד לאחר שייפגש עם מזכירי המדינה וההגנה, ואולי אף אתך, אם תחליט בטובך לקבל את ידידי ועמיתי. אינני יודע מה עלולים הטרוריסטים לעשות לאנשינו בשלושת הימים הקרובים, עד שובו הנה ביום חמישי בלילה, וודאי שאין איש המסוגל לחזות את ההתפתחויות בשלושת השבועות שלאחר מכן.

זוהי בעייתנו הקשה. אני אכן מקווה שארבעה השבועות הקרובים יהיו תקופה של שקט, אך איש אינו יכול לערוב כי כך יהיה. ייתכן שניאלץ לפעול להגנתנו העצמית. בהקשר זה תמיד אזכור את האמרה הנאה: 'מרדף חס? עד להאנגרים שלהם!'

חדשות טובות, ידידי היקר: עליזה שבה הבוקר מבית החולים הביתה. הרופאים טרם קיבלו החלטה סופית. שנינו מקווים לנסוע לארצות הברית וליהנות מהכנסת האורחים הנפלאה שלך ושל הגברת הראשונה האדיבה.

שלך בהוקרה ובכרכה